

VERES ZSUZSANNA

Tercio de la muerte

(A HALÁL HARMADA)

„– Igen szerencsétlen csillagzat alatt, igen rossz órában s igen veszedelmes napon szállott alá kegyelmed, kedves jó gazdám, a másvilágra (...) Milyen ép ember volt kegyelmed idefent, mikor még teljesen megvolt az esze, úgy, ahogy az Isten teremtette, akkor lépten-nyomon a legnyomósabb igazságokat mondta, a legjobb tanácsokat adta, most pedig, lám, olyan sületlenségeket hadar össze, hogy nagyobbakat már elképzelni se lehet.

– Sokkal jobban ismerlek, Sancho – válaszolta Don Quijote –, semhogy szavaiddal törödném.

– De én sem ám a kegyelmedével – felelt Sancho –, ha mindjárt itt aprít is össze azért, amit mondtam, vagy meg ezután is mondok, ha kegyelmed józanabbul és okosabban nem beszél.”

(Miguel de Cervantes: Az elmés nemes Don Quijote de la Mancha)

VALLADOLID, SZEPTEMBER 14.

Az előző nap örülete annyira lefoglalt, hogy csak délután tudok időt szakítani arra, hogy meglátogassam Pablót a kórházban. Amint gyalogolok a Paseo de Zorrillán, a fejemben feltartóztathatatlanul tolongó gyötörő gondolatok arra készítetnek, hogy félhangosan mormoljam magam elé a felbukkanó és nyomban el is tűnő kérdésekre adott értelmetlen válaszokat. Szánalmasan érzem magam, kiszolgáltatva az értetlenségből fakadó szomorúságnak és a kígyózó feszültségnek, amitől megfájdul a gyomrom és pocskék a szájjzem. Távolról autók kürtölését és villamosok zakatolását hallom, de amikor felpillantok, meglepődök, hogy milyen kihalt ez a széles sugárút, ahol máskor ebben az órában csúcsforgalom van. Csak néhány diák szállingózik innen-onnan, kutyát sétáltató nyugdíjasok és egy japán turistacsoport; nyakukban óriási fényképezőgépekkel, résnyi szemük kifejezéstelen pillantásából látni, hogy számukra egyik hely olyan, mint a másik, mégis minden utcasarkon készítenek vagy ötven fotót.

A kórház sokemeletes, rideg épület, a recepció félretájékoztatnak, összevissza lifteznek, téblábolok a tompa neonfényel megvilágított folyosókon, miközben egyre erősödik bennem az irrealitás érzése. Hasonló rémálomban vagyok, mint éjszakánként oly sokszor, amiből már megtanultam felébredtetni magamat. Igen, csak álom lehet ez a végtelen zöldes homályban való bolyongás – mégsem tudok kizökkenni belőle. Amikor végre benyitok a kórterem ajtaján, elcsigázott megkönnyebbüléssel nyugtázom, hogy ellentétben az éjjeli rémálmokkal, most célhoz értem.

Pablo borostásan, kócosan és sápadtan fekszik az ágyban, kórházi hálóingben, befászlított lába felpolcolva, karjába lassan csöpög az oldatos fájdalomcsillapító.

– Ne haragudj, amiért csak most jöttem – mondom, hogy megtörjem a kínos csendet és elűzzem a lehangoltságot.

Gyengén elmosolyodik. – Nem tesz semmit. Nincs nagy forgalom a szobámban. Nem ismerek itt senkit, engem sem ismernek. Néha benéz az orvos és az ápolónő kicseréli az infúziót.

– Vannak fájdalmaid?

– Állandóan. De nem akarom, hogy még jobban elkábítsanak.

– Mély a seb?

– Nem nagyon. Viszont tizenöt centi hosszú és elég közel van a combtőhöz.

Az ablakhoz lépek. Odakint sötétedik.

– Haza akarok menni – mondja ingerülten. – Utálok itt feküdni ilyen tehetetlenül. Még az ablakig sem tudok elsántikálni.

– Nem veszítesz sokat. Nézhetnéd a mentőket meg a konténereket az udvaron.

– Haza akarok menni – ismétli rosszkedvűen.

– Nem hiszem, hogy szállítható állapotban vagy. – Próbálok nyugodt hangon beszélni, miközben lüktet a fejem a feszültségtől. – Valószínűleg megkeresnek a Rendőrségtől.

– Miért?

– Hogy megkérdezzék, mi történt aznap. Ott voltál mellette, mindent el kell mondanod, amire emlékszel. Mindenki meg van zavarodva, teljes a káosz.

– Nem hiszem, hogy sokat segíthetek – mondja kényszeredetten. – Nem voltam ott végig, és csak a saját dolgomra figyeltem... Egyébként több ezren látták, mi történt.

– Szemtanúkból nincs hiány, de mindenki máshogy meséli el az eseményeket. Hihetetlen, hogy mennyi marhaságot képesek összehordani az emberek, pedig ugyanazt kellett volna látniuk.

– Az egész teljesen érthetetlen... Soha életemben nem láttam ilyet. El sem tudtam képzelni, hogy képesek erre.

Odamegyek az ágyhoz, megérintem a vállát. – Elég rossz bőrben vagy. És ez a kórházi hálóing, így hátul megkötve, kicsit sem szexis. Meghazudtolod a híreket.

Egy négy évvel korábbi videofelvételre célzok, ami Pablo szabójánál készült az egyik ruhapróbája során. Beleegyezett a rögzítésbe, de amikor utólag meglátta, hogy intim testrészek is látszanak a filmen, letiltotta a terjesztését. A fénysebességgel terjedő információ virágkorában azonban semmi sem maradhat titokban, úgyhogy a felvétel nyilvánosságra került, mielőtt észbe kapott volna. Ennek nyomán elárasztották szerelmes levelekkel és ajánlatokkal: mindenféle korú, küllemű és nemzetiségű nők alsóneműket és aktfotókat küldözgettek neki. Pablo húszéves volt akkor, korához képest komoly, a külvilág felé elég zárkózott és a nyilvános szereplésin kamaszosan suta, úgyhogy ezek a visszajelzések sokkal inkább zavarták, mint mulattatták, ráadásul a barátai is ugratni kezdték. Ráragasztották az „El Cuerpo” – „A Test” – becene-

vet, amit mások is átvettek, és hamarosan az újságírók automatikusan a nevéhez kapcsolták, valahányszor riportot készítettek vele. Amikor megleltette nekem, milyen kínos ez számára, azt feleltem, hogy nincs ebben semmi kínos, nem szégyen, ha valaki csinos, akár egy zsákot is magára húzhatja, az is jól állna rajta. Idővel megbékélt a helyzettel és humorral átsiklott felette.

Leguggolok az ágy mellé, megszorítom a kezét. Jó ideig így maradunk, szótlanul.

– Eljönnek a szüleid? – kérdezem.

– Isten őrizz! Anyám babusgatása megőrjítene. Még mindig nem szokott le róla.

– És a menyasszonyod eljön?

– Biztosan nem – mondja kurtán.

– Nézd... Ha akarod, minden nap meglátogatlak, de ki kell derítenünk, hogy mi történt pontosan tegnapelőtt délután. Ez nagyon fontos.

– Nem akarok erről beszélni. Gondolni sem akarok rá. Nagyon felkavar.

– Tudom, de muszáj segítened... Julián kedvéért.

– Hol van most? – kérdezi komoran.

– Senki sem látta azóta. Keresik.

– Ilyesmi nem történhet meg. Nem hiszem el... – felsóhajt, becsukja a szemét.

Mindketten elfáradtunk.

Visszafelé kis kerülőt teszek, hogy benézzek abba az egyszerű hotelba, ahol Julián szokott megszállni, amikor a városban van. A neontáblát már felkapcsolták, a portás söpröget a kivilágított bejárat előtt. Készségesen elmondja, hogy tegnapelőtt délután látta legutóbb Juliánt, viszont nem tud róla, hogy kijelentkezett volna. „Rettenetes, ami történt”, teszi hozzá, aztán valami apró emlékről mesél, amire nem nagyon figyelek. „... és másnap, amikor a szobalány újra bement hozzá a teával, utána szólt: – Nem maga volt az tegnap, akit kizavartam? Ingerült voltam, bocsásson meg. – Különös ember, nem gondolja?” De igen, hagyom rá, különös ember.

– Ha engem kérdez, az egész a politika miatt van – folytatja buzgón, bár senki sem kérdezte. – Amióta ez a mocsok balos Puente a polgármester, felfordult a város. Modernitásról meg európai erkölcsökről zagyvál... Miért, eddig hol voltunk? Sátorokban laktunk, vagy földkunyhóban? Az a baj, hogy a szocialistáknak egyre nagyobb a pofájuk. Mikor még Zapatero volt a miniszterelnök, tudja, az is az ő kutyájuk kölyke, mit gondol, mi volt az első intézkedése? Törvényt hozott arról, hogy a buzik összeházasodhatnak. Ha húsz évvel ezelőtt bárki megkérdezte volna, hogy el tudnám-e képzelni ezt a förtelmet, hát tudja...

De sajnos húsz évvel ezelőtt sem kérdezte senki. Megköszönöm a felvilágosítást és továbbállok. Az este átható ködöt borít a városra, ami nem ritka errefelé ősszel, bár még túl korai. Futó pillantást vetek a Plaza de Torosra. Román és neomudéjar stílusú, vörösesbarna tégláépület. Puritán szigorával szokatlan látványt nyújt Valladolid belvárosában a karámjaival, felvezető udvaraival, a lovak és bikák befogadására használt helységekkel, amiket a látogató általában nem ismer. A fontos viadalokat májusban és szeptemberben tartják, az utóbbit a San Lorenzo-i Szűzanya tiszteletére

rendezett vásárral egybekötve, akinek feldíszített szobrát ezüst baldachinon körbe-hordozzák az utcákon. Az egyhetes ünnepség utolsó corridája tegnapelőtt volt.

A szállodába visszaérve bekapcsolom a tévét, hírcsatornákat keresek. Felesleges és ostoba információk özöne zúdul rám.

„...Egy bálna bébi napokig követett egy luxus jachot, mert azt hitte róla, hogy az anyja. A végkimerülésben kimúló állatot Kelet-Ausztráliában vetette partra az ár... Megoldódott az öt évvel ezelőtt eltűnt amerikai üzletkötő rejtélye. A harmincöt éves férfi vadkacsavadászatra indult egy floridai tóhoz, ahol csónakjával beleborult a vízbe és az alligátorok áldozatául esett. Zoológusok szerint azonban az alligátorok nem fogyasztanak emberhúst. A napokban kiderült, hogy férfit felesége és legjobb barátja gyilkolták meg, hogy hozzájussanak másfél millió dolláros életbiztosításához. Az időközben hivatalosan házasságot kötött pár jelenleg vizsgálati fogságban várja a vádemelést... Tornádók pusztítanak Hawaii-on. A szigeten állomásozó katonai alakulatok tagjai petíciót nyújtottak be a kormányhoz, mielőbbi visszahívásukat sürgetve, mondván, hogy az ítéletidő veszélyezteti az életüket... Internetes zsaroló fenyegeti a nemzetközi állatvédő szervezeteket. A férfi ötezer dollár kifizetését követeli, különben levágja és megeszi az eddig házi kedvencként tartott angóra nyulát... Elkészültek a Babel Tornyára keresztelt háromszázharminchat emeletes felhőkarcoló építési utómunkálatai...”

És végre valami, ami érdekelt: „Tüntetőcsoportok csaptak össze a rendfenntartó szervekkel az észak-nyugat spanyolországi Tordesillas városban, a hagyományosan megrendezett Toro de la Vega bikafuttatás során. Az esemény rendkívül feszült légkörben zajlott, mert Kasztília és León tartomány vezetése évről évre próbálja visszaszorítani a harci bikák részvételével tartott látványosságokat. Valladolid, ami a Habsburg uralkodók alatt rövid ideig birodalmi székhely volt, már a XV. században is jelentős corridáknak adott otthont. Idén az önkormányzat megtagadta azt a százötvenezer eurós támogatást, amit korábban megígért, így évtizedek óta először nem tartották meg a városban a tavaszi San Pedro ünnep alkalmából szokásos corridákat. Ezt különösen nehezményezték, mivel San Pedro nemcsak a város védőszentje, hanem a toreróké is. A tordesillasi Toro de la Vega középkori hagyományt ugyan engedélyezték szeptemberben a városka patrónusának, Máriának az ünnepén, de a bika nyilvános megölését megtiltották. A szeptember 12-én Valladolid belvárosában lezajló tragikus események utóhatásaként különböző állatvédő szervezetek képviselői és független tüntetők százezrei vonultak Tordesillasba a rendezvény reggelén, eltorlaszolták az utakat és élő láncot alkottak a hídon, amin a bikának végig kellett volna futnia. A rendezvény helyi szervezői és résztvevői, akik már felkészültek az állat fogadására, lóhátról, lándzsákkal próbálták szétkergetni a tömeget, akik a Rendőrség segítségét kérték. A huszonnyolc kilométerre fekvő Valladolidból kikerkező erők csak vízagyú bevetésével tudták szétválasztani a dulakodókat. Az incidens szerencsére nem követelt halálos áldozatot, de tizennyolcan megsérültek. A bika elmenekült...”

A hírt gyorsan elhadarják, képeket alig mutatnak. Megcsörren a telefon. Pablo hív a kórházból.

– Miután elmentél, eszembe jutott valami, de nem tudom, hogy fontos-e – mondja. – Julián említette, hogy a valladolidi fellépés után meglátogatja az apját. Nem lehet, hogy ott van nála?

– Az apját? – kérdezem meglepetten. – Biztos vagy benne?

– Igen. Miért olyan különös ez?

– Tizenöt éve nem beszélt az apjával.

– Ezt nem tudtam. Lehet, hogy mégis rosszul értettem...

Röviddel később újabb hívás. Mikkel az, most tért vissza Koppenhágából. Egy vörös behemót, a vikingek méltatlan utódja: børszerkóban, tetoválásaival kemény légynek látszik, de belül vajszívú konformista. A lázadása csak mulatságos álca, amit rajta kívül senki sem vesz komolyan. Utazó riporter, saját műsora van az egyik dán tévécsatornán, és mint a modern emberek többsége, ő is összetéveszti a lényeges dolgokat az érdekesekkel. A világ végére is elmegy egy-egy bizzar történetért, de érdeklődésében nincs semmi cinikus tolakodás. Rejtélyes módon mindenhova képes beférkőzni, és névtelen forrásain keresztül olyan anyagokat szerez meg, amikhez úgymond törvényes úton lehetetlen hozzájutni. Röviden elmondom neki azt a keveset, amit tudok. Úgy tűnik, a hírportálokból már mindenről értesült. Félórás összefoglaló riportot akar készíteni a tegnapi ügryről, ehhez kéri a segítségemet.

– Tudom, hogy nem mindenben értünk egyet – folytatja, – de borítsunk fátlyat arra a kis vitára. Nagyon szeretném, ha most összedolgoznánk. Hidd el, ebben a sztoriban nincs annyi, hogy harminc percnél tovább lekösse az embereket. Kegyetlenül hangzik, de a hétköznapi nézőnek ez csak egy napi hír a sok közül, legalábbis külföldön. Vannak legalább fotók vagy felvételek?

– Biztosan. A tévé is közvetítette, és sokan kameráztak.

– Nem, nem, nem... Hivatalos felvételek szóba sem jöhetnek. Szerinted kit érdekelnek azok? Amatőr fotókra gondolok, vagy mobillal rögzített, izgalmas pillanatokra a műtőben, az utcán... Valami szaftos transzírozás. Érted?

– Értem, de engem az igazság érdekel, nem a szenzáció.

– Azt hiszed, hogy érzéketlen tapló vagyok.

– Nem, csak opportunistá. De az opportunizmusod most jól jöhet nekünk. Egy darabig közös az utunk.

– Ez az! Látod, megértjük egymást. Lehet, hogy holnapra előkerül az emberünk, és be kell érünk az eddigi anyaggal. Bárhogy is lesz, hadd adjak egy jó tanácsot: ne csinálj belőle hőst. Ezt senkinek sem tudod lenyomni a torkán. Nem azt a világot éljük. Az emberek azzal éreznek együtt, aki hozzájuk hasonló, akivel azonosulni tudnak. Ebben az esetben ez szóba se jöhet.

Sem kedvem, sem erőm nincs vitatkozni veled. Azzal búcsúzunk el, hogy keressük egymást, ha megtudunk valami újat.

VALLADOLID, SZEPTEMBER 15.

Mikkel hamarabb jelentkezik, mint gondoltam. Kora reggel kitartóan csörög a telefon. Kénytelen vagyok felvenni.

– Hány óra van? Rosszul aludtam, alig tudom kinyitni a szememet.

– Mindjárt hat.

– Mit akarsz ilyen korán? Nem várhat?

– Viccelsz? Már így is lekéstünk mindenről! – harsogja izgatottan. – Tudod, hol van a Campo Grande?

– A park? Persze. Húsz perc innen gyalog.

– Akkor indulj el azonnal! De ne a főbejárat felől gyere, hanem a Filipinosra nyíló hátsó kapun. Ott várlak.

– Mi történt?

– Úgy néz ki, hogy megtalálták az emberünket. Egy kocogó pár bejelentette, hogy a parkban a tó partján ül valaki egy fának dőlve. Arra figyeltek fel, hogy furcsán merev. Először próbababának nézték. Szólongatták, de nem válaszolt.

Egy szempillantás alatt elillan az álmoságom. Mintha gyomorszájon vágtak volna, elfúló lélegzettel nyögöm ki: – Honnan tudod, hogy ő az?

– A parkőr felismerte.

– És... életben van?

– Te tényleg használhatatlan vagy, mielőtt a reggeli liter kávédat megiszod! Éppen azt magyarázom, hogy találtak egy hullát a parkban. Valamivel öt után hívták a Rendőrséget. Azóta biztos odacsődült a fél város. Kelj fel és igyekezz!

A Zorrillán a Plaza Mayor felé haladva fekszik a Campo Grande közpark. Az 1561-es nagy tűzvész után ezen a tágas, nyílt mezőn rendezték meg a bikaviadalokat és az eretnekegetéseket – mindkettőt élénk érdeklődés kísérte. Cazalla doktor, a tudós teológus, V. Károly gyóntatóatyja is itt adta vissza lelkét az Úrnak, miután azzal vádolták, hogy lutheránus, és a Főtérről számárháton a Campóra hurcolták bűntársaival együtt, ahol tizennégy máglya és ezernyi kíváncsi tekintet várta a gondosan előkészített műsort. A területet mostanra sűrűn beépítették, vagy inkább telezsúfolták madárházakkal, szökőkutakkal, emlékművekkel, szoborcsoportokkal. Ritka pávafajták, fácánok, postagalambok, hattyúk, mókusok és különleges növények otthona. Szép időben esküvőket szoktak tartani a Hírnév Szökőkútjánál, aminek tetején egy angyalszobor az ég felé emelt trombitájával hirdeti a világ hiúságát. A főbejárat széles, rácsos kapuja a Zorrilláról nyílik, innen egyenes gyalogút vezet a másik oldalon levő Hercegi Kapuhoz, ami a Paseo de Filipinosra néz. Ennek közelében van az „estaque”, egy mesterséges tavacska, aminek egyik partja enyhén lejtős, fákkal és bokrokkal szegélyezett. Ősszel a tó zöldes víztükrét ellepika fölé hajló fákról lehulló vörös, sárga, rozsdabarna levelek. A reggelek és az esték ködösek, ahogy ma is.

Lélekszakadva rohanok végig az üres utcán. Nehéz, csipős pára telepszik a torokomra és éget belülről.

Mikkelnek igaza volt: a Hercegi Kapunál kisebb tömeg verődött össze, mire odaérek. Kíváncsiskodó járókelők, fotósok és újságírók, akiket a rendőrök igyekeznek a kifeszített kordonszalag mögött tartani. Vakuk villognak, mikrofonok emelkednek a magasba, kérdések özöne visszhangzik, sajtótájékoztatót követelnek, hivatalos közleményt... Kissé távolabb, rendőrautók gyűrűje mögött fekete halottaskocsi áll. Mentő sehol. Mikkelhevesen magyaráz egy civil ruhás férfinak, aki értetlenül bámul rá és rosszállóan rázza a fejét. Nincs ebben semmi különös, mivel Mikkel alig ötven szót tud spanyolul, az angollal pedig nem megy semmire. Amikor észrevesz, úgy megőrül, mint annak idején Wellington a porosz sereg érkezésének Waterloonál.

– Végre valahára! – kiáltja, megragadja a karomat és odacipel a civil ruhához. – Azt magyarázom a felügyelő úrnak, hogy mi ismertük az áldozatot, és szeretnénk megnézni a helyet, ahol megtalálták. A parkot ugyanis lezárták.

– Az egész parkot?

– Úgy tűnik.

A negyvenes, elég jó megjelenésű férfi Martínez nyomozóként mutatkozik be. Dialektusából rögtön kiténik, hogy nem helybeli. Kiejtése lágy, elkeni a szavakat, hadar. Észreveszi a zavaromat, és közli, hogy pár hónapja költözött át Spanyolországba Buenos Airesből.

– Maga tudja, hogy ki az áldozat? – kérdezi, miközben szeszínű szemével méreget.

– Honnan tudnám? – kérdezek vissza értetlenül. – Nem azonosította senki?

– A parkőr azt mondta, hogy felismeri különféle újságokban megjelent fényképek alapján. De nekem olyasvalakire lenne szükségem, aki személyesen ismerte, és nem túl élénk a fantáziája, ha érti, mire gondolok.

– Miért nem értesítik a családját? Tudtommal a hozzátartozók szokták azonosítani a... a... – Nem bírom rászánni magam, hogy kimondjam a szót. Ő könnyedén kimondja helyettem:

– ...a holttesteket. Természetesen haladéktalanul értesíteni fogjuk őket, de a ronkainagyon messze laknak Valladolidtól. Ez csak egy előzetes vizsgálat. Nyilván észrevette, hogy a sajtó milyen tolakodó, márpedig a felhajtás és a félretájékoztatás ellehetetleníti a nyomozást és botrányt kavar. Ezt nagyon szeretnénk elkerülni, amennyire még egyáltalán lehetséges. A parkba egyelőre nem lehet belépni, mert bűnügyi helyszín. A nyomrögzítők már dolgoznak.

– Maga szerint bűncselekmény történt? – kérdezem döbbenetben.

– Nagyon úgy néz ki, hacsak nem feltételezzük, hogy a saját lábán idejött és leült a tópartra. De ez az ő sérüléseivel elég valószínűtlen.

– De hát mi történt vele?

– Pontosan ezt akarjuk kideríteni. Magától csak annyit kérek, hogy jöjjön be velünk a Rendőrségre, vessen egy pillantást a halottra, és mondja meg, ha felismeri.

– Törvényes ez?

– Gondolja, hogy megkérném rá, ha nem lenne az?

Mikkel elvisz a Rendőrségre. Némán követjük a halottaskocsit. Egyre biztosabb vagyok benne, hogy nem ez a szabályos eljárás: Martíneznek meg kellene várnia a

legközelebbi hozzátartozót az azonosításhoz. Feltételezem, hogy megpróbálja csendben elintézni, mert ha mégsem Julián a halott és értesíti a családját, a felettesei számon kérik rajta a morbid tréfát. Új ember a helyi Rendőrségnél, ráadásul az úgy nagyon kényessé válhat, ha felkapja a sajtó.

Martínez egy üres szobában vár. Látva sápadt rémületemet, megszorítja a karomat.

– Semmi baj. Nem lesz rosszul, ugye? Remélem, nem fog hányni, vagy elájulni, vagy mit tudom én... – Bátorításnak szánt szavaitól kiráz a hideg. – Csak az arcát mutatjuk meg.

Nyikorgó kerekű hordágyat tolnak be. Fehér lepedővel letakart merev test fekszik rajta. Egy idős, komor ábrázatú ember – gondolom, ő az orvos szakértő, aki az előzetes vizsgálatot végzi – kérdően rám pillant. Amikor bólintással jelzem, hogy felkészültem, felemeli a lepedő szélét. Azt hittem, hogy elviselhetetlen lesz, de nem az. Kékesfehérre sápadt férfiarcot látok. Bőre szorosan ráfeszül élesen kiálló pofacsontjára. Idegen és távoli, mintha viaszfigura lenne. Ahogy itt fekszik lehunytt szemmel, csukott szájjal, nem hasonlított senkire, akit ismerek. Már nem. Eltekintve a homlokán lévő barnás horzsolástól, nincs rajta semmilyen sérülés.

– Felismeri? – A nyomozó hangja visszazökkent a valóságba.

– Ismertem azt, aki ezt a maszkot hordta – mondom halkán.

– Hogyan? – kérdezi értetlenül felvont szemöldökkel. Nyilván nem szokott hozzá az ilyen válaszokhoz.

– Igen – felelem gyorsan. – Ő az.

Ennyi volt. Az arcot letakarják, a hordágyat kitolják. Martínez behív az irodájába, kávéhoz és cigarettával kínál. Látom rajta, hogy bosszús és tanácstalan. Fel kell készülnie a rokonok kérdéseire, és ami még rosszabb, a média zaklatására, nyilatkozatokra, számonkérésekre... Mostantól fogva minden lépését ezer szem figyeli majd. A helyzet komolyságára való tekintettel biztosan a nyakára küldenek valakit Madridból.

– Nagyon hálás vagyok a segítségéért és a diszkréciójáért – Jelentősegteljesen kihangsúlyozza az utolsó szót. Hát persze, a „diszkréció”.

– Feltennék néhány rutinkérdést, ha nem bánja. Milyen kapcsolatban állt az elhunyttal?

– Az életrajzán dolgoztam. Anyagot gyűjtöttem hozzá. Egy időben gyakran találkoztunk.

– Viszonya volt vele? Bocsásson meg, de minél többet meg kell tudnom róla.

– Szó sincs ilyesmiről. A szakmai életrajzát akartam megírni. A magánéletéről nagyon keveset tudok.

– De a családját, gondolom, ismerte.

– Nem.

– Nem? Pedig van családja. Szülők, testvér, feleség, gyerek...

– Tudom, de engem a hivatása érdekelt, nem a magánélete. A pályatársai közül ismerek néhányat, és a csapata tagjait. Ők többet tudnak mondani magának.

- Milyen ember volt? Úgy értem, milyen személyiség?
- Nem hiszem, hogy pár percbe bele tudnám zsúfolni mindazt, amit egy év alatt sikerült megtudnom róla.
- Tehát egy éven át rendszeresen találkoztak, és ez idő alatt maga anyagot gyűjtött az életrajzához.
- Igen. Ez még tavaly volt. Az idén egyszer sem találkoztunk, bár távolról figyelemmel kísértem a fellépéseit. Személyes okok miatt nem tudtam korábban eljönni.
- Ideiglenesen át kell adnia nekünk a jegyzeteit, a fénykép- és videofelvételeit és minden egyéb anyagot, ami segíti a nyomozást.
- Mindenbe beleegyezem, csak minél előbb kiszabaduljak erről a helyről. Mikkel a Rendőrség előtt a kocsinál vár.
- Ő az? – kérdezi lélegzet visszafojtva.
- Igen.
- A rohadt életbe! Az egyetlen ember, akiről el sem tudtam képzelni, hogy valaha meghalhat.
- Én sem.

Amint sejthető volt, az ügyet nem sikerült a Martínez nyomozó által kívánt „diszkrecióval” kezelni. A sajtó hihetetlen gyorsasággal informálódott a saját forrásain keresztül, és az esti hírekhez sebtében szerkesztett rendkívüli különkiadást minden országos tévécsatorna közvetíti:

„Példátlan események színhelye volt az észak-nyugat spanyolországi Valladolid városa. Szeptember 12-én délben két ismert állatvédő szervezet felhívására békés tüntetők százai gyűltek össze a történelmi Főtéren, majd figyelemfelkeltő performanszuk előadása után lassú menetben vonultak a Plaza de Toros felé, ahol a San Lorenzói Szűzanya ünnepi hetén hagyományosan megtartott corridát délután hat órára hirdették meg. A teltházas eseményre hetekkel korábban elkelt minden jegy, mert két fenomén, Julián Cortés és Miguel Ángel Luz nagy érdeklődéssel várt mano-a-manójára került sor. A tüntető tömeg időközben ezres létszámúra dagadt, és a corrida bojkottjára szólították fel a Plaza vezetőségét. Ennek ellenére a bikaviadal időben elkezdődött és rendben zajlott, noha több szakmai baleset történt. A harmadikként fellépő, huszonnégy éves mexikói torerót, Pablo Serranót súlyos combökleléssel kórházba szállították, ahol jelenleg is kezelik. Időközben ismeretlen személyazonosságú rendbontók jelentek meg a nézőtéren, hangosan szidalmazták a torerókat, belekötöttek a közönség több tagjába, tettelegességet provokáltak. A Plazában szolgálatot teljesítő rendőröknek ekkor még sikerült megfékezniük és kivezetniük a rendbontókat. A negyedik bikával való előadás alatt azonban többen beugráltak a ringbe, megpróbálták megakadályozni, hogy a picador megszúrja az állatot. Rövid, heves szóváltást követően ketten rátámadtak Cortés egyik banderillerójára. Mialatt a rendőrök szétválasztották és elvezették a randalírozókat, a matador próbálta kézben tartani az egyre zavartabbá és agresszívabbá váló állatot, ami bravúrosan sikerült is neki. Közvetlenül az öléshez való beállítás pillanatában valaki bedobott egy kalapot a

ringbe, célzottan a bika szarvára, aminek következtében az állat felkapta a fejét a csalogatóként elé tett posztóról, és beleöklelt a matador nyakába. Mivel a sérülés nem bizonyult életveszélyesnek, a maestro befejezte a faenát: újra beállította a vonakodó bikát, és ezúttal pontos kardszúrással végzett vele. A nyaki seb vérzése miatt azonban kénytelen volt bemenni a műtőbe, ahol elsősegélyben részesítették és – tiltakozása ellenére – a Plaza orvosa elrendelte azonnali kórházba szállítását. Az épületet időközben körülzárta a tüntető tömeg a Calle Coso és a Calle de Toreros felől is, és „Gyilkos! Gyilkos!” skandalással megrohanták a sérült matadort hordágyon cipelő egészségügyi alkalmazottakat és az őket kísérő rendőröket. A pillanatok alatt kirobbanó verekedés ellenére a sérültet nagy nehézségek árán sikerült betenni a mentőautóba, ami néhány méteren keresztül lépésben haladt, majd megállt, mert eltorlaszolták az útját. Ezután felkapaszkodtak az oldalára, ütlegelték a mentősöket, végül kirángatták belőle a sérültet, kézről kézre adták az emberek feje felett, mígnem érthetetlen módon eltűnt a tömegben. A harmincnégy éves Julián Cortés holttestét ma hajnalban találták meg a valladolidi Campo Grande területén. Egyelőre nem tudják, hogyan került a parkba, és mi történt vele az előző két és fél nap során. A tömegverekedésben legalább ötven ember súlyosan, némelyek életveszélyesen megsérültek. Állapotukról a Rendőrség egyelőre nem ad felvilágosítást. Valladolid szocialista polgármestere »letaglózóan tragikusnak és középkorisan brutálisnak« minősítette az esetet, hozzátéve, hogy a demokratikus értékrendet képviselő XXI. századi Európában nincs helye olyanoknak, akik békés polgárokat lincselésre uszítanak. Megígérte, hogy a Rendőrség a legrövidebb időn belül előállítja a hangadókat és a tetteseket, akiknek bíróság előtt kell felelniük...”

Pablóval nézem végig a híreket a kórházban. Döbbenettől megkövült arcán lassan peregnek a könnyek. Aztán a párnába fúrja a fejét és zokog. Mélyről jövő, görcsös zokogás rázza, ami egy sebzett állat szívet tépő nyüsztésévé fajul. Szeretném átölelni, mint egy gyereket, de hevesen elfordul és int, hogy hagyjam magára.